

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 650/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Tatianou Vorobelovou, advokátkou, Bajzova 2, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2Tos/43/2023 z 8. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. novembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2Tos/43/2023 z 8. augusta 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ požiadal o povolenie obnovy konania vo svojej trestnej veci, v ktorej bol rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3T/11/2015 z 10. júna 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/80/2016 z 31. augusta 2016 uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) a e) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov. O jeho návrhu rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 2Nt/2/2022 zo 7. septembra 2022 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak, že návrh sťažovateľa zamietol.

3. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že v jeho veci zlyhali orgány súdnej moci, keď podľahli korupcii, a jediným spôsobom nápravy bolo povolenie obnovy jeho trestného konania podľa § 394 ods. 5 Trestného poriadku, v zmysle ktorého sa o. i. a obnova konania povolí aj vtedy, ak sa právoplatným rozsudkom zistí, že sudca v pôvodnom konaní porušením povinnosti spáchal trestný čin. Krajský súd v Žiline v pôvodnom trestnom konaní nedal odpoveď na jeho skutkové a právne argumenty, rozhodol svojvoľne, úmyselne si nevšimol pochybenia pri príkaze na použitie agenta a s tým súvisiace nezákonné konanie, ani to, že príkaz na použitie agenta bol vydaný miestne nepríslušným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým bolo rozhodnuté vo veci návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy jeho trestného konania.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

6. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

7. Podľa § 394 ods. 5 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo niektorým zo spôsobov uvedených v predchádzajúcich odsekoch, sa povolí aj vtedy, ak sa právoplatným rozsudkom zistí, že policajt alebo prokurátor, sudca alebo prísediaci v pôvodnom konaní porušením povinnosti spáchal trestný čin.

8. Krajský súd v napadnutom uznesení (s. 11 a nasl.) poukázal na skutočnosť, že podstatu návrhu na povolenie obnovy konania predstavovalo naplnenie § 394 ods. 5 Trestného poriadku, ktoré malo vyplývať zo skutočnosti, že predseda odvolacieho senátu [REDAKOVANÉ] sa v súvislosti s rozhodovaním vo veci sťažovateľa dopustil trestnej činnosti. V tejto súvislosti sťažovateľ odkázal na rozsudok Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 13T/2/2021 z 22. marca 2021, ktorým bol bývalý sudca [REDAKOVANÉ] uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho

trestného činu prijímania úplatku. Pokiaľ ide o naplnenie dôvodu podľa § 394 ods. 5 Trestného poriadku, krajský súd konštatoval, že odsudzujúci rozsudok, ktorým bol bývalý sudca [REDACTED] [REDACTED] uznaný za vinného zo spáchania korupčnej trestnej činnosti, sa síce týka osoby sudcu [REDACTED] a odvolacieho konania odsúdeného ([REDACTED], brat sťažovateľa, mal prostredníctvom [REDACTED] sľúbiť a poskytnúť [REDACTED] úplatok v sume 10 000 eur za to, že ten u nestotožneného sudcu Krajského súdu v Žiline zabezpečí zrušenie odsudzujúceho rozsudku proti sťažovateľovi; sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že nemal vedomosť o tom, „aká bola dohoda [REDACTED] a predsedu senátu“, pozn.), išlo však o odvolacie konanie vo veci sťažovateľa, v ktorom bol pôvodný odsudzujúci rozsudok sťažovateľa zrušený a vec bola vrátená prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (zloženie senátu – predseda [REDACTED] a sudcovia [REDACTED] a [REDACTED]). Na naplnenie dôvodu podľa § 394 ods. 5 Trestného poriadku však musí ísť o právoplatný rozsudok, ktorým bola uznaná vina sudcu v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou v konkrétnom prípade, čo však v sťažovateľovej veci podľa krajského súdu naplnené nebolo. Odsudzujúci rozsudok proti bývalému sudcovi [REDACTED] je síce právoplatný, avšak [REDACTED] nebol zákonným sudcom v odvolacom konaní sťažovateľa, teda v danej veci sťažovateľa nikdy nerozhodoval, a navyše, sťažovateľom označený rozsudok nepreukazuje odsúdenie sudcu [REDACTED], ktorý v jeho veci v odvolacom senáte rozhodoval. V prípade § 394 ods. 5 Trestného poriadku je už zo samotného jeho znenia zrejmé, že nemôže ísť len o podozrenie zo spáchania trestnej činnosti, ktoré predmetný odsudzujúci rozsudok [REDACTED] vo vzťahu k sudcovi [REDACTED] nanajviš predstavuje, ale musí ísť o právoplatný odsudzujúci rozsudok. U sudcu [REDACTED] je podľa krajského súdu v tomto smere potrebné prihliadať na jeho prezumpciu nevinu.

9. Ústavný súd sa z odôvodnenia napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa náležitým spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľa, na ktoré poskytol z ústavnoprávneho pohľadu presvedčivú odpoveď. Sťažovateľ citované závery krajského súdu o nenaplnení dôvodu podľa § 394 ods. 5 Trestného poriadku (odsúdený sudca [REDACTED] vo veci sťažovateľa nerozhodoval a sudca [REDACTED], ktorý v jeho veci v odvolacom konaní rozhodoval, nebol právoplatne odsúdený) relevantným spôsobom nespochybnil, keď v ústavnej sťažnosti v prevažnej miere len zopakoval svoju sťažnostnú argumentáciu adresovanú pôvodne aj krajskému súdu, čím ústavný súd stavia do pozície v podstate súdu tretej inštancie, ktorý by nanovo posúdil všetky okolnosti jeho veci a dospel k záveru v prospech sťažovateľa. Uvedené však s odkazom na postavenie a právomoci ústavného súdu nie je jeho úlohou.

10. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

11. Pokiaľ ide o práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, jeho garancie sa na konanie o povolenie obnovy konania nevzťahujú, keďže osobu, o ktorej bolo v trestnom konaní právoplatne

rozhodnuté a ktorá žiada o povolenie obnovy trestného konania, nemožno považovať za „obvinenú z trestného činu“ v zmysle tohto ustanovenia (pozri uznesenie o neprijateľnosti vo veci Fischer proti Rakúsku zo 6. 5. 2003, sťažnosť č. 27569/02, rovnako Sonnleitner proti Rakúsku zo 6. 1. 2000, sťažnosť č. 34813/97). Iba nové konanie po povolení obnovy konania možno považovať za také, ktoré sa týka rozhodovania o trestnom obvinení (pozri rozsudok vo veci Löffler proti Rakúsku z 3. 10. 2000, sťažnosť č. 30546/96, body 18 a 19).

12. Medzi označeným právom podľa dohovoru a sťažovateľom napadnutým uznesením preto neexistuje relevantná príčinná súvislosť, v dôsledku čoho bolo potrebné aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 29. novembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu